

[Lange.]

handlinger mellem Det konservative Folkeparti og Regeringspartierne. Man har vel Lov til at sige, at disse Forhandlinger formede sig som en Fortsættelse af Forhandlinger, der var paabegyndt paa konservativt Initiativ i det andet høje Ting. Naar vi i det andet høje Ting og i Underudvalget her i Landstinget stillede et subsidært Ændringsforslag, skete det ud fra den Betragtning, at vi ikke under de nuværende Magtforhold havde Mulighed for i virkelig afgørende Grad at præge Regeringsforslaget, og at man derfor maatte vælge mellem to Onder. I saadanne Tilfælde kan man somme Tider være nødt til at vælge det mindre Onde, skønt ogsaa det mindre Onde maa siges at være i høj Grad utilfredsstillende. Vi stillede derfor et subsidært Ændringsforslag, dels i det andet høje Ting, dels under Udvalgsbehandlingen her i Landstinget. Saaledes som Forholdene nu engang laa, maatte vi tage de Muligheder i Betragtning, som efter vor Opfattelse var til Stede for at gennemføre vore Tanker, og det gav os de Vilkaar, at vi maatte stille et Ændringsforslag, som vi ansaa for et meget beskedent Forslag, egentlig et meget for beskedent Forslag, derfor ogsaa et Forslag, som det var umuligt for os at fjerne os ret meget fra, naar det overhovedet skulde være forsvarligt for os at tage et vist, omend under de foreliggende Omstændigheder meget begrænset Medansvar for det Lovforslag, som nu formodentlig vil blive gennemført af Regeringspartierne.

Naar derfor den ærede Ordfører for Udvalget siger, at man fra Regeringens Side har gjort vidtgaaende Indrømmelser, skal jeg ikke benægte, at man har vist Imødekommenhed. Man har efter min Mening vist, at man var meget interesseret i at faa en Overenskomst i Stand. Jeg ved ikke, om jeg har Lov til at sige det saaledes, at man har vist en vidtgaaende Interesse for at faa os med ind i et vist Medansvar for den Lov, som man her vil gennemføre. Det skal jeg ikke benægte, men jeg vil have Lov til at benægte, at den Imødekommenhed, man har vist, i Forhold til vore meget beskedne Krav kan kaldes vidtgaaende Indrømmelser.

Det beror naturligvis paa et Skøn, der kan falde forskelligt ud for de to Parters Vedkommende, om man vil kalde vort Forslag beskedent, eller om Regeringens og Regeringspartiernes Indrømmelser skal betegnes som vidtgaaende. Men paa eet Punkt, der efter vor Mening spiller en af-

gørende Rolle, nemlig den gennem Regeringsforslaget tilsigtede betydelige Opdeling af Varenumrene, har man i hvert Fald ikke vist nogen eller saa godt som ingen Imødekommenhed.

Der staar, saa vidt jeg husker, i Regeringspartiernes Udvalgsbetænkning, at man gennem det foreliggende Lovforslag søger at afhjælpe Ulemper ved Ordningen, at man søger at løse Baandene. Ja, ogsaa paa dette Omraade ser man forskelligt paa det fra de to Sider. Jeg har den Opfattelse, at Regeringsforslagets Løsning af Baandene betyder mindre end den Stramning, der paa andre Punkter finder Sted, f. Eks. gennem den udvidede Bemyndigelse, som den højtærede Handelsminister faar, og gennem den Stramning af Baandene, som det i allerhøjeste Grad betyder, at man har foretaget denne betydelige Opdeling af Varenumrene. For Varelistens Vedkommende gjorde man visse Indrømmelser, det skal jeg erkende, men man tog ikke Hensyn til, at der var forskellige betydelige Vareposter, som vi absolut maatte kræve overført paa den fri Vareliste eller i hvert Fald paa en Liste af lignende Art som vor Liste B, hvis det overhovedet skulde være muligt for os at medvirke til Gennemførelsen af Regeringens Lovforslag.

Den ærede Ordfører (Ch. Petersen) sagde, at det konservative Parti ikke havde kendt sin Besøgstid. Jeg ved ikke rigtig, hvad den ærede Ordfører mente med dette, for det kan dog ikke være hans Mening, at de Forhandlinger, der har været ført dels i Folketinget, dels i Landstingsudvalget, ikke vil sætte sig Spor i den administrative Udvikling, som vi nu staar over for. Den ærede Ordfører sagde, at man, saa hurtigt som det var muligt, vilde lempe Ordningen, og det ligger da nær ikke alene at tro, men at føle sig overbevist om, at de Forhandlinger, der har været ført, vil sætte sig saadanne Spor. Naar vi gennem de Forhandlinger, der er ført, har været i Stand til at overbevise Regeringspartierne om, at der er store Vareposter, som uden samfundsmæssig Skade og til stor Fordel for Erhvervslevet kan overføres paa Friliste, maa man dog kunne gaa ud fra, at der vil blive taget noget Hensyn hertil. Jeg føler mig fuldkommen overbevist om, at den nærmeste Fremtid vil vise, at disse Forhandlinger ikke har været ørkesløse Forhandlinger, og at det ogsaa, naar vi paa ny — og jeg tror ikke, det vil vare saa nyfærdelig længe, jeg tror ikke, det kommer til at vare to Aar — skal til at føre Valutaforhandlinger, vil vise sig, at den sidste Tids Forhandlinger